

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

26. Multa in rem nostram contra Maimburgum ex Dictis colliguntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

fitatis Parisiensis p. 4. *serm. de pace & unit. Græcor. confid. 5.* Petrus Blefensis ep. 146. S. Petrus Cluniacensis l. 6. ep. 28. S. Bernardus l. 1. de consider. c. 6. & l. 4. c. 3. S. Augustinus Triumphus, Sanctorum Thomæ & Bonaventuræ Parisijs discipulus q. 1. de potest. Eccles. p. 1. a. 7. & l. Alexander Alensis Parisijs Theologiæ Lector, & SS. Thomæ & Bonaventuræ Magister p. 3. Summa q. 48. membro 1. a. 3. Henricus Gandavensis Doctor Sorbonicus quodl. 6. q. 23. Umbertus ex Diocesi Viennensi *serm. 70.* Petrus Paludanus in 3. sent. d. 40. q. 2. concl. 4. Franciscus Mayronus in Schola Parisiensi Doctor insignis in 4. d. 19. q. 4. Durandus Episcopus Meldens. in tract. de orig. Jurisd. Eccles. q. 3. Joannes de Parisijs c. 14. Jacobus Almainus Doctor Parisiensis tract. de potest. Eccles. c. 9. & q. 2. c. 5. ad c. 8. Occami. Joannes Major Doctor Parisiensis in 4. d. 24. ad 4. Gulielmus Durandus Episcopus Mimatensis in spec. Jur. tit. de Legat. §. 6. n. 17. Joannes Monachus de suppl. negligent. Pralat. n. 4. Joannes Selva tract. de benefic. p. 3. q. 8. n. 31. Stephanus Ansermus in Senatu Tholosano Præses tract. de potest. Eccl. n. 32. Joannes Faber in Senatu Parisiensi causarum Patronus in l. 1. c. de summa trim. n. 10. Petrus Gregorius Tholosanus in varijs Gallia Academijs Professor de Rep. l. 26. c. 5. Fulco Archiepiscopus Rhemensis in ep. ad Carolum simplicem Gallia Regem apud Flodoardum l. 4. c. 5. Perronius Cardinatus apud Gramondum l. 1. hist. ad ann. 1615.

XXVI. Ex allegatis hæcenus testimonijs multa colligere licet, quæ hic breviter observabo. I. Falli Maimburgum, (falli dico, malo enim erroris eum, quàm doli postulare) cum in ultimo Tractatu (a) de Ecclesia Romana sententiam hanc nostram illis tantùm attribuit, qui citra alpes morantur. Ergo ex sententia Maimburgi Patres Conciliorum, Lugdunensis, Viennensis, & Ordinis Ecclesiastici in Comitijs Parisiensibus, quæ Gramondus describit, Gerson etiam, Fulco, Petrus Blefensis, alijsque præcipui in Gallia scriptores Cisalpini erant; nec advertit Maimburgus, hujusmodi hyperbolicis locutionibus, & aded à vero abludentibus id solum agi, ut historiam suam totam, etiam ubi vera recitat, suspitioni exponat, dubiamque reddat; quis enim credat inexplorata narranti, ubi tantâ in rebus obvijs certisque fiducia impingit. Si quis seriò, enixèque contenderet, nullos passeres in Europa

(a) Maimb. Traité hist. de l'eglise c. 26. f. 367.

ropa videri, crederes tu illi, Pegasus ex India, Gryphesque memoranti? II. In nulla Orbis parte plura exempla exercitæ in Reges potestatis, quàm in Gallia reperiri, & exempla non unius tantum, aut alterius, sed omnium ferè Gallia Ordinum, Pontificum videl: Regum, Imperatorum, Synodorum Comitiorumque Gallicanae Ecclesiae; quos omnes, imò si ex illis unicum Maimburgo, eique similibus opponas, sufficiet toti huic agmini fundendo, delendoque; qui enim illi, ut vel unius Thomæ, Bonaventuræ, aut Bernardi auctoritatem, vultumque sustineant, quantò minus integræ unius Synodi, imò plurium Synodorum? III. Et illi ipsi, qui hanc nostram sententiam calamo, aut exemplo illustrarunt, tantà doctrinà & sanctitate florere, ut apicem in utroque contigerint, nec dici, imò nec cogitari potest, illos aut partium adulatione, aut saltu, aut Scripturarum ignorantia deceptos esse, corruptosve; ij sunt S. Gregorius M. S. Zacharias, S. Leo Pontifices: S. Thomas, S. Bernardus, S. Bonaventura, S. Antonius, S. Petrus Cluniacensis, S. Augustinus Triumphus, Innocentius III. Gerson, alijque. Jam peto ex Maimburgo, ut sententiæ nostræ tot Sanctis munitæ vel unum pro sua opponat: quòd si nullum habet, ut plane non habet, neque enim aliquem allegat, dicat rogo quid causæ sit, ut nullus Sanctorum ei sententiæ subscripserit, nostræ verd quàm plures? an istis fortè doctrina, aut modestia, aut animi moderatio, aut aliquid eorum defuit, quod persuadendæ veritati faciat? aut fortè non Bonaventura, non Thomas, non Gregorius, non Bernardus, non Patres Lateranensis, Viennensis, & Lugdunensis Conciliorum, Scripturæ Patrùmque mentem & sensa intellexere? quòd si nihil horum dici potest, quæ causa Maimburgo fuit, & sacris addicto, & Pontifici jurato, eam sententiam deserendi, impugnandique, quam omnes Societatis suæ Doctores tot editis libris professi sunt, quæque tot habuit munimenta veritatis? Nam quòd ait: *Omnes primitivæ Ecclesia Patres, quique ante quintum seculum scripserunt, pro sua opinione stare, & istos merito præhabendos esse recentioribus;* id unum est ex solitis Maimburgi (a) argumentis, magno strepitu nihil præstantis: nimirum Concilia Oecumenica, Thomas, Bonaventura, Gregorius Magnus, alijque Ecclesiae, Patrùmque

(a) Maimb. de l'egl. de Rome chap. 28. circa fol. 392,

que sensum ignorabant; & illi, quos ipse citat, in genere tantum loquuntur, videl: *Obediendum esse Principibus, etiam Paganis, hereticis, & ut loquitur Apostolus, dyabolis, eosque soli DEO subiacere.* Quæ omnia generalia & verissima sunt, quis enim negat, Persarum Regi quamvis impio, veræque Religionis experti teneri subditos etiam Christianos obedire, eumque etiam eorum, quæ impie agit, nemini præter Deum obnoxium esse? idem de alijs Regibus dicas. Hæc inquam in genere prolata verissima sunt; nemo verò eorum Patrum, quos recitat Maimburgus, negant: *Posse Reges in aliquo casu, & cum Ecclesiam, fidemque persequuntur, exarmari, Regnoque exui, & subdito iuramento solvi.* De hoc solo quaestio vertitur, nec hoc inficiantur Patres, imò ex principijs (a) Maimburgi inficiari non poterant, qui hanc potestatem Reges destituendi, quam nos Pontifici, ipse statibus & Comitibus Generalibus toties concedit. Ex adverso Concilia & Patres, quos pro nostra sententia produximus, hanc quaestionem, de qua modò contendimus, in particulari & individuo proponunt, an videlicet possint in certo, raroque casu Pontifices Romani imperia Regibus adimere? deciduntque, posse. Quis verò nescit, duos testes, qui in particulari deponunt, centum prævalere, qui in genere tantum? & dispositionem legis particularem & specificam centum Regulis generalibus præferri? nam si quis Theologus, aut Juris-Consultus ex generalibus illis præceptis: *Non esse jurandum, & neminem cum alterius injuria fieri debere locupletiorum;* inferret, in nullo casu particulari, ne in Judicio quidem, & jubente Magistratu jurandum esse, nec præscriptionem, quâ quis cum alterius damno ditescit, permissam, is meritò se omnibus ridendum proponeret. Et ideo toties in Jure Romano, Sacrisque Canonibus illæ regulæ repetuntur: *Generi per species derogatur: in generali concessione non censentur comprehensa, quæ speciali notâ indigent, &c.* Nihil ergo probant generales illæ Patrum locutiones, multoque minus Patribus derogant à nobis productis, & de hoc ipso casu particulari loquentibus, quem nos præ manibus habemus. IV. Sed & illud nimis præfidenter, inconsultèque à Maimburgo (b) dictum, videl: *Ecclesiam Gallicanam, omnesque Gallia Doctores, sententiam,*

(a) Maimb. hist. Iconocl. l. 2. f. 257. & l. 4. sapius. Et Traité de l'Egl. de Rome ch. 29. circa finem. (b) Maimb. Tr. de l'Egl. de Rome ch. 26. f. 365.

quam Reges Pontifici iustribuit, semper pronoxia, plenaque discriminis & seditionis habuisse. Crediderim hic Maimburgo excidisse, quid aut de quibus loquatur, si enim de Concilijs Oecumenicis in Gallia celebratis, totque alijs sacris Doctoribus loqui se cogitaret, qui nostram sententiam exemplis, calamoque tradidere, auderent illis seditionis notam, publicaque inquietis attribuere? Seditiosum ergo Concilium Lugdunense, seditiosum Viennense? Seditiosi Leo, Gregorius, Zacharias, alijque tot sancti Pontifices? Et quæ tandem est illa Ecclesia Gallicana, quæ toties vanèque gloriatur? num illa Pontificibus, Episcopis, Synodisque & Doctoribus Gallicanæ constat? & si constat, cur nullos pro se Maimburgus producit? si nullis constat, oportet ergo Ecclesiam Gallicanam Idæam quandam Platonicam esse, solo nomine insignem, reique expertem. Quod si mihi pro Ecclesia Gallicana Conventum Parisiensem, & aliquos ex Sorbona Doctores objiciant, continuò illud Cœlestini Pontificis (a) reponam: *Desinat incessere vetustatem novitas.* Suspecta est mihi Ecclesia Gallicana nova, recensque, & antiquæ opposita. Ubi Synodos habetis, quas Viennensi, Lugdunensi, Lateranensi ac Constantiensi æquare possitis? ubi Doctores nostris Bonaventuræ, Thomæ, Antonino pares? malo cum Bernardo, Fulcone, Gersono, Zacharia sentire, quam cum Maimburgo, & Conventu Parisiensi paucorum Prælatorum, & in quo spes metusque præsedat: Comitiam totius Orbis præpono in Gallijs habita, à Gallis culta, & tunc solùm à Gallis impugnata, cum plus aulæ, quam Ecclesiæ delatum. Sed illud quis non videat? Maimburgum, qui Patres sexti, septimique & octavi seculi à nobis productos, tanquam novos, recensque natos repellit, nunc velle, ut ijs fidem habeamus, qui decimo sexto seculo Parisijs convenère? istos nimirum mille annis recentiores pro antiquis habet, illos pro novis. V. Denique nec tantùm exemplis, decretisque Ecclesiæ Gallicanæ, sed etiam ex Maimburgi principijs veritas Conclusionis nostræ deduci potest. Is enim in historia Iconoclastarum, in libro de Imperij declinatione, & in Tractatu historico de Ecclesia Romana, communi Procerum, statuumque consensu Imperium Francicum in Pipinum & Hugonem Capetum, Romanum Italicumque in Carolum

Dddd Mag-

(a) Cœlest. PP. ad Episc. Gall.

Magnum translata esse docet, civiumque Romanorum auctoritate tributa Copronymo Imper. negata, Urbemque à Græco ad Francos defecisse, (a) idque in libro de Imperij declinatione ex singulari *DEI providentia Regnum Gallicum protegens, & Pipinum excitantis evenisse dicit.* Et in libro de Ecclesia Rom. *Quod populus, Senatusque tributa Copronymo negaverint, imploraverintque tutelam externi Principis, juri naturalis defensionis adscribit.* Hæc Maimburgi doctrina si vera est, sequitur ergo dari casum, in quo status & Comitia abdicare Regem aliquem possint, quemadmodum Childebertum, Copronymum, Constantinum, & Carolum Lotharingæ Ducem abdicarunt, Capeto Coronæ admoto; & negari haud potest, hanc esse ex majoribus causis, cum in illis de Regnis, bellisque agatur, totque alijs damnis, quæ hujusmodi mutationes consequuntur. Si ergo dubitari contingat, an is casus evenerit, adsintque circumstantiæ, quæ subditos Juramento liberent, ad quem pertinebit hunc casum decidere, qui ex majoribus est, & causam juramenti cognoscere, quæ omnino spiritualis est, nisi ad Summum Pontificem, cui causæ majores reservantur? idque Ecclesia Gallicana cognovit, quando teste Maimburgo Zachariam consuluit, liceretne ipsis Childeberto Pipinum sufficere? si ergo definiat, licere, imò necessarium esse, poterunt subditi, ac etiam tenebuntur huic sententiæ declarationi deferre. Sive ergo Pontifex juramento subditos solvat, sive declarat solutos esse, perinde idem effectus consequetur, subditis æquè obsequio liberis, quemadmodum cum Pontifex declaravit, matrimonium Henrici IV. cum Margaretha Valesia irritum, cassumque fuisse, perinde ad novas nuptias libertatem est nactus, coactusque primas illas abrumperet, ac si Pontifex non irritum tantum declarasset, sed etiam fecisset. Eadem ergo vis Pontifici, seu declaranti, seu statuenti: hanc frustra impugnant, coacti illam cedere. Quid enim interest intrare volenti, si januam unam claudas, alterâ patiente? In quamcunque partem ergo se vertant, frustra laborant, seque ipsos implicant, vincente veritate. Et hæc de mente, sententiæque Ecclesiæ Gallicanæ: restat, ut quæ Maimburgus objicit solvantur, quanquam jam dudum & millies soluta, argumentis videlicet exoletis, marcidisque, & tories à Lutero, Calvino, Illyricoque (quem Maimburgus à secretis habuit) declamatis. § III.

(a) La decad. de l'Emp. l. i. f. 7. Tr. hist. de l'Egl. de Rome c. 29.